

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819203081
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3819203081.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne Bc. M. G., nar. XX.X.XXXX, bytom X. pod I., I. X., J. ulica XXX/XX, zast. Z. S., nar. XX.X.XXXX, bytom X. K. I., S. X., H. XXXX/XX proti žalovanému Z. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. pod I., I. X., J. ulica XXX/XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Ivan Žilík PhD. spol. s r.o. so sídlom v Prievidzi, Štefánika 11/1, o vylúčení žalovaného z užívania nehnuteľnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 10C/19/2019-148 zo dňa 18. augusta 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu a výrokom II. rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktoré je povinná zaplatiť mu žalobkyňa s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu č. súpisné XXX nachádzajúceho sa na parc. č. XXXX/XX, zapísaného v KN, na LV č. XXXX, k.ú. X. pod I. z dôvodu, že spoluzitelia strán v spoločnej domácnosti bolo dlhodobejšie konfliktné, žalovaný žalobkyňu zastrašoval a od februára 2017 sa jej opakovane a dlhodobo vyhrážal zabitím. V januári 2019 ju fyzicky napadol. Uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 5.2.2019 vo veci vedenej pod sp. zn. 2Tp 5/2019 výrokom II. bol žalovanému uložený zákaz vzdaľovať sa z miesta pobytu v V. X. XXX, výrokom III. mu bol uložený zákaz úmyselne sa priblížiť k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 5m, výrokom IV. mu bol uložený zákaz kontaktu so žalobkyňou v akejkoľvek forme a výrokom V. mu bol uložený zákaz zdržiavať sa v blízkosti obydlija žalobkyne alebo v určenom mieste, kde sa zdržuje alebo ktoré navštevuje. Uznesením OR PZ Prievidza ČVS: ORP-76/1-VYS-PD-2019 zo dňa 6.2.2019 bolo voči žalovanému začaté trestné stíhanie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona. Žalovaný žalobu nepovažoval za dôvodnú a navrhol ju zamietnuť. Uviedol, že nikdy nemal záujem bývať v spoločnej domácnosti so žalobkyňou a ani v súčasnosti tento záujem nemá. Od 5.2.2019, kedy bol prepustený zo zadržania, do spoločnej nehnuteľnosti strán nechodil a v čase podania žaloby žalobkyňou dňa 19.7.2019 neexistovali žiadne dôvody pre jeho vylúčenie z užívania v spoločnej nehnuteľnosti. Zastával názor, že v prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala splnenie troch kumulatívnych podmienok podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy by bolo možné žalobu považovať za dôvodnú. Súčasne poukázal na ustálenú súdnu prax v obdobných veciach, najmä na rozhodnutie KS Nitra vo veci sp. zn. 9Co/188/2013, KS Trenčín vo veciach sp. zn. 4Co/615/2013, 4Co/588/2013, 6Co/582/2014.

3. Súd vykonával dokazovanie, zistil skutkový stav a zhodnotením skutkového stavu dospel k právnomu záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná. Z ust. § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že manžel, ktorý podá návrh na súd, musí preukázať, že došlo k fyzickému alebo psychickému násiliu, resp. že je tu hrozba takéhoto násillia aj v budúcnosti. Účelom úpravy podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka je obmedzenie násilného správania manželov pri nezhodách o právach a povinnostiach, vyplývajúcich z ich bezpodielového spoluvlastníctva, pričom obmedzenie, resp. vylúčenie užívacieho práva prichádza do úvahy len vtedy, ak vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnej domácnosti dochádza k fyzickému alebo psychickému násiliu, resp. k hrozbe takýmto násillím. Predpokladom pre použitie vyššie uvedenej občianskoprávnej sankcie proti druhému manželovi je: a) existencia bezpodielového spoluvlastníckeho vzťahu manželov k domu alebo bytu, b) existencia spolužitia obidvoch manželov v dome alebo v byte, c) existencia fyzického alebo psychického násillia, eventuálne existencia, čo i len hrozby takéhoto násillia, d) realizácia násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo v byte, nachádzajúcom sa v bezpodielovom spoluvlastníctve, e) neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia z dôvodov uvedených písmenom c) a d). Neznesiteľnosť spolužitia v dôsledku fyzického alebo psychického násillia musí mať značnú intenzitu, teda musí byť spôsobilé natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej nehnuteľnosti, že toto spolužitie bude možné objektívne považovať za neznesiteľné. Násillím je každá forma ubližovania, prejavu nadvlády, vyhrážania sa, zneužívania moci, fyzického a sexuálneho nátlaku. Násillie nie je konflikt, v konflikte sa stretnú rovnocenné strany, kým násillie je, keď jedna strana zneužije prevahu. Rozhodnutie podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka o obmedzení alebo vylúčení jedného z manželov alebo rozvedených manželov, ak ich BSM ešte nebolo vyporiadané z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom svojvôle. Pre rozhodnutie vo veci samej existencia fyzického alebo psychického násillia musí byť v konaní preukázaná (rozsudok Krajského Trenčín č.k. 4Co/615/2013 zo dňa 2.10.2014).

4. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že strany sú bývalými manželmi. Bezpodielové spoluvlastníctvo po rozvode manželstva doposiaľ nemajú vyporiadané a žalobkyňa napriek skutočnosti, že navrhla žalovaného vylúčiť z užívania spoločnej nehnuteľnosti, návrh na vyporiadanie BSM bez vážneho dôvodu doposiaľ nepodala. Vzťahy medzi stranami boli v minulosti neusporiadané, čo vyústilo do podania návrhu na rozvod manželstva žalobkyňou. Príčinu rozvratu vzťahov strán súd videl vo finančnom hospodárení manželov v spoločnej domácnosti, v tom, že manželka mala od začiatku manželstva rozdielny názor na spôsob hospodárenia s finančnými prostriedkami. Za ďalšiu príčinu, ktorá viedla k rozvratu vzťahov medzi manželmi súd označil netolerantnú reakciu okolia a postoj okolia aj blízkeho príbuzenstva na zmenu pohlavia jedného z detí, pochádzajúcich z manželstva. Dôvodom vzájomných a častých hádok manželov primárne nebol proces premeny pohlavia ich dieťaťa, ale skôr reakcie okolia na túto skutočnosť a rozdielne názory na financovanie potrieb domácnosti. Vulgárne nadávky, ktoré adresoval manžel manželke potvrdili súdu obidve deti. Z dôvodu dlhoročného pracovného vycestovania manželky do zahraničia napokon došlo k vzájomnému citovému odcudzeniu manželov aj po intímnej stránke, kedy spolu intímne nežili cca 1 rok. Časté nezhody, dlhodobé, intenzívne a neúspešné naliehanie manžela, aby manželka v záujme rodiny opustila prácu v Rakúsku a ostala doma, tým vyvolávané časté hádky medzi manželmi napokon vyústili až do fyzického útoku manžela na manželku pod vplyvom alkoholu. Bolo nesporné, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 3T/86/2019-281 zo dňa 31.1.2020, právoplatným dňa 5.2.2020 bol žalovaný uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa 189 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody na 24 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 30 mesiacov. Skutok, za ktorý bol odsúdený, spáchal dňa 11.1.2019 v čase okolo 20.30 hod. v rodinnom dome č. XXX/XX v X. pod I., na J. ulici tak, že prišiel za žalobkyňou do kúpeľne, zamkol dvere, chytil ju za obe ruky, začal ňou triasť a dvakrát jej povedal: "Ty sviňa hnusná, dokedy tam chceš ešte zostať, ak s tým neprestaneš, zabijem ťa". Následne sa žalobkyňa vytrhla z jeho rúk, odomkla dvere a odišla do dcérinej izby, na čo žalovaný k nej podišiel a povedal, že ju zabije. Toto konanie vzbudilo u žalobkyne dôvodnú obavu o jej život a zdravie. Rovnako bolo nesporné, že žalovaný od odchodu zo spoločnej domácnosti dňa 5.2.2019 žalobkyňu nekontaktuje, nestretáva sa s ňou a ani ju iným spôsobom nevyhľadáva. Spoločnú domácnosť, ktorú viedli v rodinnom dome od 5.2.2019, preukázateľne nenavštívil. Od 5.2.2019 v spoločnom rodinnom dome nebýva. Samotná žalobkyňa potvrdila, že od 5.2.2019 doposiaľ sa žalovaný nedomáhal vstupu do spoločnej nehnuteľnosti za účelom obnovenia spolužitia a od 5.2.2019 nedošlo k priamemu fyzickému alebo psychickému násilliu, ani k hrozbe takéhoto násillia zo strany žalovaného voči jej osobe. Tvrdila, že žalovaný opakovane preskakoval plot rodinného domu, čo však nepochybné nepreukázala.

5. Z vyššie zistených skutočností vyplýva, že žalovaný so žalobkyňou od 5.2.2019 nezdíela spoločnú domácnosť, žalobkyňu, ani ostatných členov domácnosti neohrozuje, nepácha voči nim žiadne psychické alebo fyzické násilie a ani ich týmito formami násillia neohrozuje. Okrem udalosti zo dňa 11.1.2019 nebolo preukázané, že by sa žalovaný dopustil opakovane obdobného konania, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako fyzické alebo psychické násillie alebo hrozbu takého násillia vo vzťahu k žalobkyni bývajúcej v spoločnom dome, na základe ktorého by sa stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným. Zásah do vlastníckeho práva žalovaného možným vylúčením ho z užívacieho práva predmetného domu je závažným zásahom a vo svojej podstate predstavuje občianskoprávnu sankciu k páchatelovi. K použitiu tejto sankcie je podmienka, že spolužitie v dôsledku fyzického, či psychického násillia musí mať takú intenzitu, že musí byť spôsobilá natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej nehnuteľnosti, že toto spolužitie je možné objektívne považovať za neznesiteľné. Od stupňa vyvinutého psychického, či fyzického násillia, resp. jeho hrozby je potom závislý spôsob rozhodnutia súdu v tom smere, že obmedzí právo užívania rodinného domu jedným z manželov, resp. bývalých manželov, alebo ho z práva na užívanie rodinného domu úplne vylúči (rozsudok Krajského súdu Trenčín č.k. 4Co/588/2013 zo dňa 2.4.2015). V prejednávanej veci na základe zisteného skutkového stavu súd žalobu žalobkyne nepovažoval za opodstatnenú z dôvodu, že neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie neznesiteľnosti akéhokoľvek spolužitia so žalovaným v ich spoločnom dome v dôsledku jeho správania. Spolužitie strán v rozhodnom období bolo konfliktné, ich manželstvo bolo zrušené rozvodom, ale negatívne a agresívne správanie žalovaného voči žalobkyni okrem skutku zo dňa 11.1.2019 nebolo preukázané v takej intenzite, aby súd mohol konštatovať, že ich spolužitie v predmetnom rodinnom dome sa stalo neznesiteľným. Na základe uvedeného neboli splnené podmienky pre vylúčenie žalovaného z užívania spoločnej nehnuteľnosti. Záverom súd uviedol, že podaním žaloby o vylúčenie jedného z manželov z užívania spoločného domu alebo bytu nie je možné riešiť nezhody pri majetkovom vyporiadaní BSM po rozvode manželstva a takýmto spôsobom obchádzať konanie o vyporiadanie BSM. O nároku žalovaného na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol vo veci úspešný, preto mu patrí nárok na náhradu trov konania v plnej výške, 100%. Žalobkyni, ktorá vo veci nemala úspech, nárok na náhradu trov konania nevznikol.

6. Proti tomuto rozsudku, podala včas odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zo spisového materiálu Okresného súdu v Prievidzi sp.zn. 3T/86/2019 nevyplynula len skutočnosť, že žalovaný bol právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu vydierania, ktorého sa dopustil dňa 11.1.2019. Tak žalobkyňa, ako aj jej deti vypovedali v uvedenom trestnom konaní o viacerých iných okolnostiach, ktoré pociťovali ako dlhodobé psychické príkorie zo strany žalovaného. Aj 4.2.2019 žalovaný povedal: „ona musí odísť, lebo ju zabijem!“ Súd v bode 17 odôvodnenia rozsudku uvádza, že žalobkyňa nepochybne nepreukázala, že žalovaný opakovane preskakoval plot rodinného domu. Zo spisového materiálu Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3T/86/2019 vyplýva, že žalobkyňa oslovila aj znalca z odboru antropológia, ktorý z fotografií z kamerového záznamu z okolia domu zo dňa 18.8.2019 vyslovil, že podľa nosa muža na fotografii by bolo možné stotožniť osobu na fotografii so žalovaným. Je tiež nesprávnym skutkové zistenie súdu, že by ju žalovaný nevyhľadával. Podľa čestného vyhlásenia osobného trénera z fitnesscentra NUOVAK v Novákoch 5.1.2020 vyplyva, že žalovaný opakovane úmyselne vyhľadával jej osobu. Rovnako žalovaný kontaktoval jej kolegyňu v práci - Danku Jantulovú a žiadal od nej informácie, kde je, kedy príde a či sa zúčastní súdneho pojednávania, o čom rovnako spísala čestné prehlásenie. V poručenskom konaní pred Okresným súdom Prievidza, sp.zn. 18P/16/2019 sa žalovaný dňa 2.1.2020 písomne vyjadril, že sa chce vrátiť do spoločnej domácnosti a naďalej sa venovať chodu domácnosti, starostlivosti o ich deti a o údržbu a zveľaďovanie ich spoločného domu. V tomto konaní však súd uveril žalobcovým protichodným tvrdeniam, že o spolužitie v rodinnom dome nemá záujem. Z bodu 20 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že v prejednávanej veci na základe zisteného skutkového stavu súd žalobu nepovažoval za opodstatnenú, a to z dôvodu, že nemala uniesť dôkazné bremeno na preukázanie neznesiteľnosti akéhokoľvek spolužitia so žalovaným v dôsledku jeho správania. Navrhla ako dôkaz spisové materiály Okresného súdu Prievidza vo vyššie uvedenom trestnom a poručenskom konaní, ale súd zrejme, podľa odôvodnenia rozsudku, vzal do úvahy ako dôkazy len vynesené rozhodnutia a teda nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, ktoré sú podľa nej potrebné na zistenie skutočností rozhodujúcich pre rozhodnutie vo veci. Tieto dôkazy a mnohé iné svedčia o človeku, ktorý nerešpektuje nikoho, vyhráňa sa, zastráňa a vyhľadáva jej osobu. Pokiaľ súd konštatoval, že žalovaný v rodinnom dome od 5.2.2019 nebýva, z trestných spisov OS PD, sp.zn. 3T/86/2019, 1Tp/24/2019 a 2Tp/5/2019 nepochybne vyplýva, že tak neučinil dobrovoľne a napriek obmedzeniam, ktoré mu v nich boli uložené pokúšal sa dostať do blízkosti jej a aj do blízkosti jej obydli. Súd nepovažoval za dostatočný dôvod

obmedzenia vlastníckeho práva žalovanému za opakované vyhrážky zabitím jej osoby. A taktiež sa nepriamo vyhrážal na adresu jej zamestnávateľa, „zoberiem zbraň a pôjdem vystrieľať tie fašistické svine“, tieto vyhrážky ktoré boli preukázané v trestnom konaní nielen jej výpoveďou, ale aj výpoveďou ich spoločných detí, pred ktorými sa tieto udiali. V tomto ohľade preto súd žalobu nesprávne právne posúdil pokiaľ uprednostnil neobmedzenosť vlastníckeho práva žalovaného pred ochranou jej telesnej a duševnej integrity, jej zdravia a života. Taktiež neberie nikto ohľad na ich deti, ktoré sa niekoľko krát vyjadrili na adresu žalovaného, že si nevedia a nechcú prestať viac spolunažívať s týmto človekom. Týmto žiada súd o ochranu pre seba i pre deti. Nechce nič iné len kludne žiť v ich nehnuteľnosti do času vysporiadania BSM. Týmto si samozrejme uvedomuje, že ako sa už vyjadrila, nikoho touto žalobou nechce zbaviť jeho vlastníckych práv. Nevie, čo by ešte mala urobiť, aby aj ju niekto už rešpektoval ako ženu a matku prosiacu o pomoc. Na základe všetkých uvedených skutočností žiadala odvolací súd, aby zmenil rozsudok okresného súdu a žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania.

7. Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 370 a § 380 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcov, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie podľa § 391 ods. 1 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je predčasné, a teda v tom štádiu konania nesprávne. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu č. súpisné 491 nachádzajúceho sa na parc. č. 2672/49, zapísaného v KN, na LV č. 2967, k.ú. Lehota pod Vtáčnikom z dôvodu, že spoluzítie strán v spoločnej domácnosti bolo dlhodobejšie konfliktné, žalovaný žalobkyňu zastráňoval a od februára 2017 sa jej opakovane a dlhodobo vyhrážal zabitím a v januári 2019 ju fyzicky napadol. Žalovaný žalobu nepovažoval za dôvodnú a navrhol ju zamietnuť. Uviedol, že nikdy nemal záujem bývať v spoločnej domácnosti so žalobkyňou a ani v súčasnosti tento záujem nemá. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, zistil skutkový stav a zhodnotením skutkového stavu dospel k právnomu záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná, z dôvodu že žalovaný so žalobkyňou od 5.2.2019 nezdíeľa spoločnú domácnosť, žalobkyňu, ani ostatných členov domácnosti neohrozuje, nepácha voči nim žiadne psychické alebo fyzické násilie a ani ich týmito formami násillia neohrozuje. Okrem udalosti zo dňa 11.1.2019 nebolo preukázané, že by sa žalovaný dopustil opakovane obdobného konania, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako fyzické alebo psychické násillie alebo hrozbu takého násillia vo vzťahu k žalobkyne bývajúcej v spoločnom dome, na základe ktorého by sa stalo ďalšie spoluzítie neznesiteľným. V prejednávanej veci na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie žalobu žalobkyne nepovažoval za opodstatnenú z dôvodu, že neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie neznesiteľnosti akéhokoľvek spoluzitia so žalovaným v ich spoločnom dome v dôsledku jeho správania. Spoluzítie strán v rozhodnom období bolo konfliktné, ich manželstvo bolo zrušené rozvodom, ale negatívne a agresívne správanie žalovaného voči žalobkyne okrem skutku zo dňa 11.1.2019 nebolo preukázané v takej intenzite, aby súd mohol konštatovať, že ich spoluzítie v predmetnom rodinnom dome sa stalo neznesiteľným. Na základe uvedeného neboli podľa súdu prvej inštancie splnené podmienky pre vylúčenie žalovaného z užívania spoločnej nehnuteľnosti.

10. Odvolací súd však vyššie uvedený záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie považuje za predčasný, teda v tomto štádiu konania za nesprávny a z časti nepreskúmateľný, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé na základe, ktorých skutočností dospel k tomuto záveru. Čo sa týka konštatovania súdom prvej inštancie, že žalovaný so žalobkyňou od 5.2.2019 nezdíeľa spoločnú domácnosť, žalobkyňu, ani ostatných členov domácnosti neohrozuje, nepácha voči nim žiadne psychické alebo fyzické násillie a ani ich týmito formami násillia neohrozuje, odvolací súd uvádza, že z tohto konštatovania nie je zrejmé, ako sa súd prvej inštancie v tejto súvislosti vysporiadal so skutočnosťou, že žalovanému bol Uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 5.2.2019 vo veci vedenej pod sp. zn. 2Tp 5/2019 výrokom III. uložený zákaz úmyselne sa priblížiť k žalobkyne na vzdialenosť menšiu ako 5m, výrokom IV. mu bol uložený zákaz kontaktu so žalobkyňou v akejkoľvek forme a výrokom V. mu bol uložený zákaz zdržiavať sa v blízkosti obydllia žalobkyne alebo v určenom mieste, kde sa zdržiuje alebo ktoré navštevuje, teda nie že žalovaný dobrovoľne od 05.02.2019 nezdíeľa spoločnú domácnosť, ale na základe rozhodnutia súdu. Rovnako nie je zrejmé ako sa súd vysporiadal a vyhodnotil listinné dôkazy založené v spise a oboznámené na pojednávaní, ako vyhodnotil výsluchy detí strán sporu založené v spise a oboznámené na pojednávaní, ako sa vysporiadal s tvrdením žalovaného v písomnom vyjadrení k žalobe, že v čase neprítomnosti žalobkyne sa chce vrátiť do

spoločnej domácnosti a naďalej sa venovať chodu domácnosti, starostlivosti o ich deti a o údržbu a zveľaďovanie ich spoločného domu a protichodným tvrdením, ktoré uviedol právny zástupca žalovaného na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, že žalovaný o spolužitie v rodinnom dome nemá záujem. Na základe, ktorých dôkazov a po ich vyhodnotení, dospel k záveru, že spolužitie strán sporu v rozhodnom období bolo konfliktné, ale negatívne a agresívne správanie žalovaného voči žalobkyni okrem skutku zo dňa 11.1.2019 nebolo preukázané v takej intenzite, aby súd mohol konštatovať, že ich spolužitie v predmetnom rodinnom dome sa stalo neznesiteľným. Teda rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutie nie je zrejmé ako súd v zmysle § 191 CSP vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a z ktorých dôkazov pri svojom rozhodnutí vychádzal.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou bude opätovne posúdiť žalobu žalobkyne a opätovne rozhodnúť, pričom v odôvodnení rozhodnutia dá súd prvej inštancie odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní tak, aby bolo preskúmateľné. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania /§ 396 ods. 3 CSP/.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).